

[Yvonne Herløv Andersen]

de mål med de udgifter, de har. Det er derfor et spørgsmål om bredde i det, vi laver.

Vi er ikke enige med VS i spørgsmålet om børnene. Vi mener, reelt set, sådan som det også er formuleret i bistandsloven, at børnene er forældrenes ansvar. Det står der godt nok ikke, det skal jeg lave om på om lidt. Børnene mener vi er forældrenes ansvar, og samfundet træder så til i den udstrækning, der er økonomisk baggrund for det. Det har også noget at gøre med, hvordan erhvervslivet har det, og hvilke skatter der bliver lagt på det. Det, der står i bistandsloven, er, at enhver er forpligtet til at sørge for sig selv og sine i den udstrækning, det er muligt, og så træder samfundet til. Det er dér, de to ting tager hinanden i hånden.

Med hensyn til børnetilskuddene synes jeg egentlig, vi var inde i en vældig god dialog om, hvordan vi skulle omlægge børnetilskuddene, hvordan vi bedst kunne bruge dem, hvilke grupper der skulle tilgodeses mest, for det viste sig jo, at det egentlig ikke er de rigtige mennesker, der får disse børnetilskud. Det synes jeg stadig væk er et problem. At det så samtidig var de penge, som vi ville spare, vi ville bruge til regulering af fripladsgrænserne, gjorde det jo endnu mere indviklet, og vi står stadig væk med det problem. Vi skal altså ud at hente de penge til at tilgodese fripladsgrænserne med et andet sted fra, og vi kommer snart til at tage stilling til, hvor det skal være.

Egentlig så jeg gerne, at børnetilskuddet var blevet, hvor det var før kildeskattelovsreformen, nemlig på skattebilletten. Jeg synes, det var en uskik at sende penge fra det offentlige budget til hver enkelt familie herhjemme, der havde børn. Jeg tror ikke, det var nogen god idé. Det medførte nemlig også hele debatten om, hvad de checks egentlig gik til, om de unge fik pengene udbetalt. Det synes jeg den enkelte familie selv må finde ud af.

Det eneste, der reelt er sket, siden forslaget blev fremsat sidst, er, at økonomien er blevet dårligere, og at regeringen er blevet skiftet ud. Det gør det ikke nemmere at komme igennem med forslaget, vil jeg tro. Der er godt nok nogle, der finder på nogle andre argumenter. Det er der jo ikke noget at sige til, sådan er det, når man skifter om. At nogle så benytter lejligheden til at fortælle, hvad

de egentlig gerne ville, er forståeligt. Det er til hr. Taanquist.

Med hensyn til den kollektive trafik er det jo sådan, at i visse kommuner har man gennemført det, der her foreslås. Det er op til den enkelte kommunalbestyrelse at finde ud af, hvad man vil bruge sine penge til.

Med hensyn til daginstitutioner skal det være sådan, at man betaler efter evne, og det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter de takster. Sådan må det være, og sådan har det været hele tiden.

Jeg beklager, men jeg mener, disse spørgsmål må indgå i en større debat om, hvordan vi tilgodeser ønsket om at bevare de forskellige niveauer, vi har, med den begrænsede økonomi. Jeg synes ikke, det er tidspunktet at tage en debat om en enkelt sektor inden for hele samfundet.

Aase Olesen (RV):

Der er meget, der ikke er, som det burde være i det samfund, vi har i dag, når vi ser på børnenes vilkår. En af de alvorligste trusler, der hænger over vores børns hoveder, er den regning, som vi, der tjener penge for øjeblikket, tillader os at udskrive i renter og afdrag. Jeg vil godt spørge hr. Tinning, om det virkelig kan være rigtigt, at venstrefløjen her i dette folketing bare uden videre melder pas over for det problem. Hvad i alverden skal det betyde, at man skriver, at det skal finansieres over skattesystemet? Hr. Tinning ved, at vi ikke engang kan finansiere de offentligt ansattes lønninger med de skatter, vi kræver hjem nu, og jeg går ud fra, at hr. Tinning er så politisk realistisk, at han ved, at når vi forhåbentlig inden længe får lavet en mere retfærdig skattereform, så kan den heller ikke indkradse flere penge end det, vi får ind i dag – så kan den nemlig ikke gennemføres. I forvejen kan vi endda frygte, at den kommer til at koste penge med de overgangsordninger, man bliver nødt til at lave, bl.a. for at tilgodese de børnefamilier, som sidder med store renteudgifter for deres bolig.

Den slags lette og nemme løsninger giver jeg virkelig ikke meget for. Jeg må konstatere, at venstrefløjen kun interesserer sig for overbudspolitik, og det er fuldstændig risikofrit. Vi kan også konstatere, at man overhovedet ikke ønsker at gøre noget ved de vanskeligheder, samfundet er i, at man så at sige